

— Именно, за това се обърнахъ къмъ васъ за съвѣтъ, господинъ докторе. Развитието на разказътъ извишка, щото героятъ ми да живѣе, за да извърши други работи... Но за да ги направи, азъ искамъ по-напрѣдъ да го изцѣря отъ тая ужасна страсть, която го парализира и убива. Какъ може това да стане най-естественно, най-правдоподобно?

Докторътъ се взираше любопитно и внимателно въ Кандова: пръвъ пѣтъ въ докторската му практика се явяваше такава консултация. Той се трудѣше да прочете въ очитѣ и физиономията на госта си, сѣкашъ искаше да открие другий смѣсьлъ на думитѣ му. Тоя погледъ смути студентътъ и неумѣстна чървенина излѣзе по неговото мургаво лице. Смущението му се усили, когато едно ироническо ухилване заигра по безкрѣвнитѣ тънки устни на доктора.

— Разбрахъ, разбрахъ, виѣ търсите лѣкарство противъ една отъ най-упорититѣ психически красти.

— Да.

— Има ги, но за жалость, дѣйствието имъ не е сигурно, като на кинината противъ треската, господинъ Кандова.

И докторътъ пакъ се вторачи въ Кандова.

— Кажете най-рѣшителнитѣ, господинъ докторе.

— Прѣди всичко, бихъ ви прѣпоръчилъ бабишкото лѣкарство: намѣрете една трѣва, която бабитѣ викатъ *омразно биле*, (забравихъ го по латински), уварете го въ петъкъ сръщу сѣбота, ама въ необжежено гърне, и залѣйте героятъ си съ чорбата, когато спи: той ще намрази тозъ часъ възлюбленната си...

Докторътъ се изсмѣ.

Кандовъ се навжси.

— Вие сериозно не говорите това, господинъ докторе...

— Нещете това? продължаваше да се смѣе лѣкарътъ...
Тогавъ азъ бихъ ви посвѣтвалъ да го пратите да се напие